

[Sonja Albrink]

kommunernes likvide beholdninger. København har ingen likvid beholdning, og indtægtstabt må derfor dækkes enten ved en udgiftsreduktion eller ved en skatteforhøjelse. Hertil kommer, at der på Københavns kommunes øvrige poster vil opstå en finansiel forringelse på op mod en halv milliard kroner. Tilsammen vil der derfor i 1986 på forhånd være et udækket finansieringsbehov på 1,5 mia kr. Alternativt svarer det til en forhøjelse af personskatten med 5,5 procentpoints.

Det er nok ikke sidste gang, vi skal drøfte disse problemer vedrørende Københavns kommune. Derfor ser centrum-demokraterne frem til den af indenrigsministeren foretagne undersøgelse på det sociale område. Herefter kan vi sikkert få en saglig og god debat.

Til sidst vil jeg gerne sige, at centrum-demokraterne som parti ønsker at medvirke til, at København ikke kommer på fallittens rand som andre storbyer, vi kender ude i den store verden. Derfor vil vi positivt deltage i drøftelsen af, hvordan vi på lang sigt løser Københavns økonomiske problemer.

Poulsgaard (FP):

Ingen dansk kommune har haft så gode muligheder for en sund økonomi som Københavns kommune. Dens udbygning skete, før inflationen satte i gang, og et dalende befolkningstal har i de sidste 30 år ikke nødvendiggjort større anlægsarbejder.

Lommesmerterne nu skyldes alene, at socialdemokraterne og deres skiftende budgetforligspartnere har smidt penge ud til aktiviteter langt ud over byens bærekraft og har svælgel i et rekordstort personaleoverforbrug. Ja, man kan næsten sige, at det, der sker i København, er det, der sker her i folketinget. Man ser i hvert fald alle steder, hvor socialdemokratiet, SF, VS, kommunister og sådan nogle fyre har magten, at de helt har glemt, at der skal være økonomisk basis for det, man foretager sig. Urban Hansen, Egon Weidekamp, og hvad borgmestrene ellers har heddet, har udvist en grænseløs ødselhed til sidste krone, de kunne presse ud af deres skatteslaver, når de skulle høste stemmer fra de utallige pressionsgrupper med mangeårig succesrig gang på Københavns rådhus. Man har købt og købt og købt stemmer, og nu begynder det altså at hævne sig.

På den måde har kommunalbestyrelsen soldet sine skatteindtægter bort, som er specielt store. Bl.a. fordi mange store aktieselskaber og banker har hovedsæde i København, har byen kæmpeindtægter i skatter fra selskaber, som i virkeligheden ikke har særlig tilknytning til Københavns kommune; det er virksomheder, der strækker sig ud over hele landet.

Gang på gang er det blevet postuleret, at København er en fattig hovedstad. Det er gentaget indtil trivialitet, og det har vi også hørt her i dag; det er sagt så mange gange, at folk tror, at det er rigtigt. Men realiteten er, som også indenrigsministeren har påpeget det, dels et kommunalt overforbrug, dels kommunens tåbelige grund- og ejendomsdispositioner. F.eks. kan nævnes Brumleby, Christiania, Colon, Bådsmadsstræde, Østre gasværks-arealet, Ryvangs- og Artillerivejsgrundene. Disse saneringstomter, der har ligget brak år efter år, er alle sammen attraktive arealer, der kunne udnyttes til ejerboliger.

Københavns kommunes økonomi kunne forbedres med milliarder, såfremt disse grunde udnyttedes rigtigt, samtidig med at kommunen solgte ud af sine udlejningsejendomme. Kommunen ejer ejendomme med 26.000 lejligheder. De ejendomme kunne man sælge, og her vil jeg da gerne indskyde: var det ikke hr. Fogh Rasmussen fra venstre, der var inde på de tanker her i sommer? Det kan fremskridtspartiet kun hilse velkommen. Men det ville overborgmesteren ikke. København har brug for de boliger, siger han. Det virker på mig, som om overborgmesteren tror, at køberne ville tage dem under armen til en anden kommune, hvis de blev solgt. Selvfølgelig ville man have de samme lejligheder, hvis man solgte dem.

Nedlægges det overflødige hovedstadsråd, kan kommunen også spare denne udgift. Hovedstadsrådets regionplanlægning og trafik- og hospitalsplanlægning er det bedste bevis på denne borgmesterklubs totale uanvendelighed.

Københavns kommune har også en kørsels- og håndværksafdeling med et større antal ansatte, som ikke kan konkurrere med private håndværkeres reparationspriser. Hvad med at nedlægge denne kommunale ekstravagance? Man tillader sig at have et sådant luksusforbrug. Det vil overborgmesteren heller ikke.